

Razmatranje: 17. prosınca

Razmišljanje za meditaciju 17. prosınca. Predložene teme su: Gospodin je bliže; Isus postaje dio ljudske obitelji; Krist nas obogaćuje.

- Gospodin je bliže
- Isus postaje dio ljudske obitelji
- Krist nas obogaćuje

„GOSPODIN je blizu“[1]. Intenzitet čekanja raste iz dana u dan, iz sata u sat. Naša srca su pozorna na dolazak

Emanuela. Današnje evanđelje pokazuje nam dugi lanac generacija koje su čekale Mesiju: od Abrahama do Davida, pa čak i svetog Josipa. Rođeni smo mnogo kasnije, ali smo baštinici istog obećanja. Nije lako zamisliti osjećaje tolikih generacija židovskog naroda koje su čekale obećanog Mesiju. Liturgija nam nudi trag, dok razmatramo veličinu radosnog izljeva zbog skorog Isusovog dolaska: „Kličite, nebesa, raduj se, zemljo!“ (Izaija 49,13).

Abraham je početak ovog dugog lanca, prvi u obitelji koja će trajati zauvijek. Pouzdao se u Gospodina i Njegovo se obećanje ispunilo: „Pogledaj u nebo i prebroj zvijezde ako ih možeš prebrojiti“ (Postanak 15,5). Bog je upotrijebio svoju vjernost i vjernost mnogih drugih da nam pošalje svog Sina i ponovno omogući bliskost Boga s čovječanstvom. Naše je dostojanstvo obnovljeno i uzdignuto do

nezamislive mjere: „Što oko ne vidje, i uho ne ču, i u srce čovječje ne uđe, to pripravi Bog onima koji ga ljube“ (1. Kor 2,9). Naše su duše ispunjene dubokom radošću spoznaje da smo spašeni, otkupljeni i iscijeljeni: „Zato s anđelima i arkandjelima, prijestoljima i gospodstvima i svom nebeskom vojskom neprestano pjevamo himnu tvoje slave“[2].

Naše pjevanje možda nije uvijek usklađeno, ali Duh Sveti nas obavija svojim "neizrecivim uzdasima" (usp. Rim 8,26). Iz dana u dan shvaćamo koliko žudimo odgovoriti istom Božjom mjerom. Božanska želja da nas susreće i njegova ustrajnost ne mogu se opisati riječima: četrnaest generacija od Abrahama do Davida, četrnaest do babilonskog progonstva i još četrnaest do Krista (usp. Mt 1,17). Tada dolazi božanski glas u pomoć: "Ne bojte se." Sam Bog će se radovati i zahvaljivati u nama.

SVI IMAMO svoje obiteljsko stablo. Isus Krist je odlučio imati svoje. I u Mariji, svojoj majci, sam Bog prelazi put čovječanstva, zauvijek se ujedinjujući s nama. On prihvaća potrebu za nadom cijelog čovječanstva, svih dobnih skupina. Utjelovljenjem Bog ne odbacuje ništa ljudsko; preuzima priču svake osobe kako bi svima ponudio mjesto u vječnom životu. Stvoritelj neba i zemlje odlučio je pripadati ljudskoj obitelji.

„U betlehenskoj štali, nebo i zemlja se dodiruju. Nebo ne pripada geografiji prostora, već geografiji srca. I Božje srce, u Svetoj noći, sišlo je u štalu: Božja poniznost je nebo. I ako izađemo u susret toj poniznosti, tada dodirujemo nebo. Tada se i zemlja obnavlja“[3]. Koliko nam se često čini da Bog ne može biti tamo gdje je slabost, krhkost ili osrednjost.

Ako se ne pomirimo s grijehom, već se trudimo prihvatiti istinska dobra života, tada Božja poniznost ne odbacuje štalicu naših srca; ona donosi nebo u naše svakodnevne živote, u naše domove, u svaki trenutak.

Taj dugi popis imena iskusio je, kroz mnoge generacije, čežnju koju je samo novorođenče iz Betlehema moglo zadovoljiti. Neki, vjerojatno, nisu u potpunosti razumjeli što čekaju. Drugi su, u svojoj zbunjenosti, tražili idole koji su im se činili bližima i pristupačnijima. Ista čežnja za spasenjem i danas tinja u svima, često bez da oni koji je doživljavaju mogu to izraziti riječima ili jasno razumjeti. Sretni smo što znamo radosnu vijest Božića; čekamo Isusa i voljeli bismo da dosegne najpotrebnija srca u najudaljenijem kutku zemlje.

„BLAGOSLIVLJAMO te, Gospodine, Svevišnji Bože, koji si se za nas odrekao svoga položaja. Ti si golem, a učinio si se malen; bogat si, a osiromašio si; svemoguć si, a oslabio si“[4]. Ponekad činimo upravo suprotno od ovog božanskog kretanja: smatramo se velikima i moćnima. Sveti Augustin je to dobro znao: „Ti, čovječe, htio si biti Bog, a propao si. On, Bog, htio je biti čovjek, a spasio te. Ljudski ponos bio je toliko moćan da je bila potrebna božanska poniznost da ga izliječi!“[5].

Krist nas uzdiže na svoja ramena u nebo. Ponos daje vrlo prolaznu slavu; traje samo nekoliko minuta i brzo naplaćuje svoju cijenu. Brzo splasne i uznemiruje. Stalno treba nove razloge da se istakne iznad drugih. Nikada ne daje mir niti zadovoljava. Sveti Josemaría bio je svjestan ove naše slabosti: „Znam magarca tako lošeg karaktera koji bi, da je bio u

Betlehemu pored vola, umjesto da pokorno klanja Stvoritelju, jeo slamu iz jasli..." [6].

Božja ljubav, s druge strane, sposobna je ispuniti naša srca kao nijedna druga nikada. Kad govorimo o Njegovoj ljubavi, uvijek ćemo podbaciti. Puno je više toga što ne znamo o Njegovoj neizmjerne ljubavi nego što možemo shvatiti. Sveta Marija, koja ga je, kako kaže predgovor današnje mise, "čekala s neizrecivom majčinskom ljubavlju", reći će nam u intimnosti molitve one tajne koje zna iz prve ruke. Majka uvijek zna, gestom, milovanjem, objasniti ono što riječi ne mogu izraziti.

---

[1] Liturgija časova, Antifona za Poziv, 17. prosinca.

[2] Predgovor II. Došašća.

[3] Benedikt XVI., Homilija, 24. prosinca 2007.

[4] Franjo, Homilija, 24. prosinca 2014.

[5] Sv. Augustin, Propovijed 183.

[6] Sv. Josemarija, Intimne bilješke, br. 181 (25. ožujka 1931.).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/meditation/razmatranje-17-
prosinca/](https://opusdei.org/hr-hr/meditation/razmatranje-17-prosinca/) (2.04.2026.)